

La frase del dia

“No seria estrany que abans de marxar de vacances a l'agost poguéssim tenir sentència”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

De set en set

Josep Maria Casasús

Veure Fabra

Si els sants tenen capvuitada, hi ha aniversaris amb capanyada. Com ara el de Pompeu Fabra, artífex del català modern. El

2018 s'esqueien 150 anys del naixement, 70 de la mort i 100 de la *Gramàtica catalana*. Calia que fos l'Any Fabra, amb actes arreu, a l'Institut d'Estudis Catalans i a la càtedra que dirigeix Teresa Cabré a la UPF. Un Any amb serrells. Ha sortit un llibre de gran format i qualitat: *Pompeu Fabra. Vida i obra en imatges*, de Jordi Manent i David Paloma, editat per Base. L'obra mostra el Fabra cívic, familiar, esportista, a Barcelona, Bilbao, Badalona, i a l'exili. Hi ha

Fou empresonat un mes i mig al vaixell 'Uruguay', ancorat al port

imatges que havien restat inèdites o mal reproduïdes. És el cas d'una foto dels anys 30 en un campament de Palestra. Hi surt assegut davant d'una estelada, un mot que, per cert, no incloïa el seu Diccionari del 1932. És clar el seu compromís patriòtic. Va acceptar la responsabilitat de presidir la Universitat Autònoma de Barcelona. En aquell càrrec fou fidel al president de la Generalitat en la nit infausta del 6 d'octubre del 1934. Per aquella lleialtat fou empresonat un mes i mig al vaixell *Uruguay*, ancorat al port, junt amb el govern de Catalunya i milers de patriotes. N'hi faltava, si més no, un: Manuel González Alba, fill de pare andalús i mare catalana, a qui Fabra confiava els cursos de llengua catalana a l'Associació Protectora de l'Ensenyança. Havia mort aquella matinada defensant el Centre de Dependents. Fabra potser pensava en ell en l'instant en què fou fotografiat a la coberta del vaixell presó.

Tribuna

Agustí Colomines i Companys. Professor d'història contemporània de la UB

Corbacho, la casta del 78

La majoria de barcelonins no saben qui és Celestino Corbacho, malgrat que hagi estat ministre de Treball i Immigració amb Rodríguez Zapatero i, anteriorment, del 1994 al 2008, alcalde de l'Hospitalet. Corbacho –*Celes*, per als amics– va arribar a l'alcaldia de rebot, gràcies a una maniobra orquestrada per ell mateix i executada pel sicari Pepe Zaragoza, el dels micròfons de La Camarga i Alicia Sánchez-Camacho i que llavors era secretari d'organització del PSC-PSOE. Quan Corbacho era regidor d'Urbanisme va promoure l'espionatge de qui en aquell moment era l'alcalde socialista de l'Hospitalet, Juan Ignacio Pujana. Segons em va explicar el mateix Zaragoza: fins i tot dormia en un cotxe per seguir els moviments de Pujana per aconseguir trobar-li una taca, alguna cosa que pogués servir per desfer-se'n. No els va costar gaire esbrinar que Pujana havia cobrat comissions il·legals per donar llum verd a la construcció d'aparcaments municipals. Ells mateixos van filtrar-ho a la premsa. L'instint criminal del Zaragoza és molt agut.

EL 31 DE JULIOL DEL 1995 Pujana fou condemnat a sis anys d'inhabilitació, 300.000 pessetes de multa i un mes i un dia d'arrest per un delictes de tràfic d'influències, però no per suborn, que era el que havia denunciat Corbacho. El règim del 78 s'ha caracteritzat per la corrupció partidista, que ha estat aprofitada per personatges dèbils d'esperit però àvids de diners. L'Oriol Pujol n'és el darrer i més patètic exemple. Tant és que la trajectòria prèvia d'alguns d'aquest polítics fos irreprotxable i fins compromesa amb els d'oposició democràtica, el sistema orquestrat arran dels pactes de la Transició va obrir la porta a la corrupció, per començar perquè encara ara ningú no s'ha preocupat d'investigar d'on prové la fortuna immensa que té Joan Carles I i, conse-

güentment, la seva descendència. No ho dic jo, sinó que ho ha investigat molt rebé el jove historiador Jaume Muñoz Jofre a *La España corrupta. Breve historia de la corrupción (de la Restauración a nuestros días, 1875-2016)*. El famós Estat constitucional s'ha gregrenat per la corrupció. Té raó Muñoz quan afirma que, com més sensació d'impunitat té el poder, més corrupte és. El pitjor és *normalitzar* la corrupció fins que convé a algú destapar-la per destruir l'adversari. Es digui Pujana, Pujol o Narcís Serra. I això és el que va fer Corbacho amb Pujana.

ARA HEM SABUT QUE Manuel Valls cobra (no sé si podrà continuar cobrant-ho *legalment* ara que ja és regidor) 20.000 euros nets al més, però Corbacho va arribar a cobrar-ne 230.000 anuals quan ocupava tants càrrecs que no cabien en una targeta de visita: primer secretari del PSC de l'Hospitalet, secretari de política municipal del PSC i vocal del Comitè Federal del PSOE, alcalde, president de la Diputació, vocal del Consell General de la Fira de Barcelona i de la

Federació Espanyola de Municipis i Províncies, president de l'Institut del Teatre, del Museu Marítim de Barcelona, del CCCB i membre del comitè d'honor del Congrés Forestal Català. La cirereta del pastís va ser el nomenament com a ministre. Va durar només dos anys, però tots els que no recorden el seu nom sí que deuen recordar la reforma laboral que va impulsar i que va comportar l'abaratiment dels acomiadaments. Cap grup va donar-hi suport i fins i tot es va abstenir Antonio Gutiérrez, diputat del PSOE i exsecretari general de CCOO.

ACABADA L'ETAPA DE MINISTRE, Corbacho va retornar a Catalunya i el 2010 va ser elegit diputat del Parlament fins al 2015. Les turbulències del procés independentista van allunyar-lo d'un PSC, suposadament catalanista, que també acabaria *expulsant* els Maragall, Elena o Geli. I si Maragall va anar transitant cap a l'esquerra independentista per trobar-hi refugi polític, Corbacho va decantar-se per la dreta unionista. Al capdavant ell provenia de la Federació Catalana del PSOE mentre que els Maragall venien del Front Obrer de Catalunya (FOC). Dissabte passat, Corbacho va impedir que Maragall accedís a l'alcaldia de Barcelona prestant el seu vot a Ada Colau, l'alcaldesa-frau. Cs ho va criticar quan ja s'havia perpetrat l'acció. Ara sembla ser que Corbacho trenca amb Valls i farà pinya amb els altres dos regidors de Cs. No tinc clar qui és el trànsfuga, si Valls o Corbacho, però es veu que l'exalcalde i exministre i *ex* tantes coses gràcies a la seva militància socialista, ha posat com a condició per abandonar Valls i retre fidelitat al seu nou partit que el *col·loquin* a la Diputació de Barcelona i així anar fent caixa. A uns els fan senadors autonòmics i als altres, diputats provincials, però tots fan la mateixa olor de la casta del 78.

“Ara sembla ser que Corbacho trenca amb Valls i farà pinya amb els altres dos regidors de Cs. No tinc clar qui és el trànsfuga, si Valls o Corbacho

Sísif

Jordi Soler

